

ЖОВТНЕВА ВАХТА КОМСОМОЛУ

У НОВОМУ РОЦІ— НОВИЙ РУБІЖ

Соціалістичні зобов'язання першого року десятиї п'ятиріччя колектив Побузького нікелевого заводу виконав 19 грудня минулого року. Комсомольці і молодь підприємства по праву пишуть цією трудовою перемогою. Адже вони виробляють четверту частину продукції. Трудове суперництво між комсомольсько-молодіжними колективами та окремими виробничниками, що взяло розгін на початку першого року

десятої п'ятирічки, додало сил для успішного фінішу. Найчастіше першість у соціалістичному змаганні виборювали комсомольсько-молодіжні бригади спалювально-відновного цеху та клеево-компресорної станції (бригадири В. Козлов, Т. Антохін, Д. Бернадський).

Але зупинятися на досягнутому, заспокоюватися та розслаблятися не в правилах наших комсомольців.

Колектив заводу взяв високі зобов'язання на другий рік п'ятирічки. Зокрема, планується виконати річне завдання по випуску товарної продукції до 26 грудня, а на честь 60-річчя Великої Жовтневої соціалістичної революції дати понад план 90 тонн основної продукції.

Одночасно комсомольці і молодь працюють над питанням гнучку резервів підвищення

продуктивності праці, якості своєї роботи. Вони здійснюють це на основі завдань, що випливають перед комсомольськими організаціями з положень і рішень жовтневого (1976 р.) Пленуму ЦК КПРС та премоу на цьому Генерального секретаря ЦК партії товариша Л. І. Брежнєва, з постанови ЦК КПРС, Ради Міністрів СРСР, ВЦРПС і ЦК ВЛКСМ про Всесоюзне соціалістичне змагання.

Перед кожним молодіжним колективом сьогодні стоять завдання: широко залучити молодих трудівників до виконання планів і завдань десятиї п'ятирічки, до боротьби за дальше підвищення ефективності і якості виробництва, за економію сировини, палива,

електроенергії, виховувати у них і дівчат комуністичне ставлення до праці, вчитись мислити по-державному, а значить, підходити до будь-якої справи з високою відповідальністю.

Ці питання обговорено на зборах усіх первинних комсомольських організацій заводу. Спілчани одностайно проголосували за ширше розгортання соціалістичного змагання за право підписати Рапорт Ленінського комсомолу Центральному Комітетові КПРС до 60-річчя Великого Жовтня.

О. РІЗНИЧЕНКО,
інженер, секретар комсомольської організації ЖВ Побузького нікелевого заводу.
Голованівський район.

Интерв'ю
„МК“

НА ПУСКОВОМУ ОБ'ЄКТІ—БЕЗ АВРАЛІВ

Комсомольсько-молодіжна бригада Дмитра Івановича Архипова з управління № 2 комбінату «Кіровоградмашбуд» нині зайнята будівництвом другого корпусу Кіровоградського заводу радіовиробів — пускового об'єкта п'ятирічки. Ударно трудиться цей колектив, він не раз перемігав у соціалістичному змаганні з іншими колективами управління і комбінату. Групи комсорг, тесляр-бетонник Анісатій Бабенко особистий план першого року п'ятирічки виконав за десять місяців і в числі переможців першого туру змагання «60-річчю Великої Жовтня» — 60 ударних тижнів! Поїхав до Москви фотографуватися в Кремль. Напередодні зборів, на яких будівельники прийняли підвищені соціалістичні зобов'язання на 1977 рік, наш кореспондент побував у бригаді і мав розмову з бригадиром.

— Хороший настрій — у роботі перша підмога. Ваші хлопці, Дмитре Івановичу, його не приховують. Від чого цей настрій?

— Це точно. Працюємо з настроєм. У робочій людині він прямо залежить від того, як пройшов день на виробництві. Ну, а якщо добре пройшов не день, а цілий трудовий рік, то хорошим настроєм хочеться ще з кимось поділитися. Не буду наводити цифри, скажу одне: торік будівельні роботи виконали на 430 тисяч карбованців при зобов'язанні 408 тисяч. Це підтверджує, що наш колектив уміє додержувати свого слова.

З хвилюванням зустріли у бригаді постанову ЦК КПРС, Ради Міністрів СРСР, ВЦРПС і ЦК ВЛКСМ про Всесоюзне соціалістичне змагання. Стало доброю традицією: партія та уряд на початку року звертаються до радянських трудівників із закликом ударною, самовідданою працею множити загальнонародне багатство. Кожен із нас сьогодні задає собі запитання: «Як добитися найбільшої ефективності і найвищої якості робіт на будівництві?»

— Питання можна прирізнати до завдання, визначеного п'ятирічкою. Без сумніву, Дмитре Івановичу, ви зі своїми хлопцями і дівчатами вже маєте, певно, задуми щодо скорочення строків введення в дію другого корпусу заводу? Саме на це націлює постанову про Всесоюзне соціалістичне змагання.

— Так, маємо. Головне у них — поліпшення самої організації праці, підняття на вищий щабель ефективності будівельних робіт. Ми, наприклад, узяли до уваги такий факт: варто

зранку вдало почати зміну — і до кінця робочого дня все буде ладитись. Тому перейшли на новий метод планування дня: звечора готуємо наряд-завдання, за яким працюватимемо завтра, а вранці три ланки бригади: мулярів, теслярів-бетонників і зварювальників — за 5 хвилин до початку зміни вже знають, де їм конкретно належить працювати. Тож робочий день, що дуже важливо для збереження напруженого ритму протягом восьми годин, починається на робочому місці з виконання змінного завдання, а не з розстановки людей по місцях, як було раніше. На випадок, якщо поставальники підведуть нас — невчасно доставлять будівельні матеріали, особливо розчин, — ми розробили «профілактичний» захід проти вимушених простоїв, втрат робочого часу, непередбаченої неорганізованості. Для цього маємо план найближчих наступних робіт на ділянках, куди незабаром перейдемо працювати. Знов таким способом «заготовляємо» собі запас часу на майбутнє. Окрім цього, розрахунок свої будемо й на тому, що ось уже кілька років як покінчили з порушеннями трудової дисципліни, прогулами.

Духом високої відповідальності за честь бригади проймалося й новачки. До речі, з перших днів роботи в колективі ставимо їх у такі умови, які викликають допущення будь-яких порушень. Найперше — закріплюємо за кадровими, досвідченими будівельниками, створюємо добрі умови на робочому місці, тоді й вимагаємо без скидок на молодість і брак уміння. Не вмієш — учись, а не хочеш учитися — не вийде з тебе майстра кельми чи рубанка, такі нам не підходять. Наш принцип роботи з новачками, як показало життя, найкраще лі-

(Закінчення на 2-й стор.).

КОМСОМЛЬСЬКА ОРГАНІЗАЦІЯ РУДНИКА ВОГНЕТРІВНИХ ІЛІН. ЯКУ ОЧОЛЮЄ ВОДИП ІВАН БАБІЙ. — ОДНА З КРАЩІХ У КІРОВОГРАДСЬКОМУ РАЙОНІ. ВАТАЖОК МОЛОДІ СВОІМ РОВЕСНИКАМ ЗА ПРИКЛАД, ВІН УДАРНИК КОМУНІСТИЧНОЇ ПРАЦІ.

Фото Ф. ПЛАХТІЯ.

ВПЕВНЕНИЙ СТАРТ П'ЯТИРІЧКИ

Центральне статистичне управління СРСР повідомило про підсумки виконання Державного плану розвитку народного господарства СРСР в 1976 році.

Трудящі Радянського Союзу, говориться в повідомленні, втілюючи в життя історичні рішення XXV з'їзду КПРС, розгорнули соціалістичне змагання за успішне виконання плану першого року десятиї п'ятирічки і добились нових успіхів в усіх галузях господарського і культурного будівництва. На основі зростання економіки та підвищення ефективності суспільного виробництва здійснювалась програма соціального розвитку і підвищення рівня життя народу, прийнята з'їздом партії.

(Закінчення на 2-й стор.).

Відповідай,
товаришу
комітет!

ЗАБУТА ФЕРМА

Або розповідь
про те, що
Кіровоградський
райком
комсомолу
постійно зволікає
підбиття підсумків
змагання серед
комсомольсько-
молодіжних
колективів

МОНОЛОГ ІНСТРУКТОРА

— ДЕВ'ЯНОСТО дев'ять, сто... — Григорій Сорочан, інструктор райкому комсомолу, відклав першу купку облікових карток, тяжко зітхнув і механічно продовжував лічити (думав про звіт). — Сто один... Ох цієї звіті! І хто його тільки вигадав? Сто два... Добре було б не звітувати... А то — питання конкретні і відповіді на них давай конкретні! Наприклад, скільки в районі комсомольсько-молодіжних колективів? А хто ж це зараз може сказати? Ми з другим секретарем напевно, бо ж працюємо в райкомі лише кілька місяців. Хіба до першого секретаря Вікторії Федоровської чи до завідуючого відділом комсомольських організацій Віктора Орлова додому піти й спитати? Звичайно якщо вони вдома, бо ж відпустку кожен може використовувати як йому заманеться. Сто тридцять, сто тридцять один... А воно ж одне до одного — коли не щастить, то не щастить. Можна було б і з документів довідатись, у яких господарствах ті колективи. Але виходить, як у детективі: пофарбували підлогу, фарба котрий уже день не сохне, а сейф із документами за тією непрохідною зоною. Ось і замкається коло, хоч розбийся, а визначити, в яких господарствах комсомольсько-молодіжні, так і не вдається. Сто п'ятдесят... Ось тобі й на, перебили... Ага! Дуже невчасно подзвонили. Що? Які комсомольсько-молодіжні очолили змагання? Зараз нема часу цим займатися — звіт готую, картки лічу, так невчасно подзвонили знову рахувати доведеться. Ось уже третью сівня все викладаємо — і в яких господарствах ті комсомольсько-молодіжні, і переможців назвемо...

(Закінчення на 2-й стор.).

НА ПУСКОВОМУ— ОБ'ЄКТІ БЕЗ АВРАЛІВ

(Закінчення.
Поч. на 1-й стор.)

тув їх за будівельні професії. З 31 члена бригади тільки 17 «ветеранів» — працівників, менше ніж по 5 років, решта — новоприйняті, серед яких не зустрілося жодного «літунів».

— Ви, Дмитре Івановичу, вважаєте систему заходів боротьби за ефективність роботи бригади єдино правильною?

— Ідеальним для нашого колективу був би метод Злобіна — метод бригадного підряду. Але, наскільки я розумію, перевести бригаду до роботи за цим прогресивним методом комбінат іще не готовий.

Висновок такий роблю хоча б з того, що питання про перехід на зловінську форму організації праці порушували не раз і на бригадних зборах, і на нарадах будівельного управління й тресту, але комплексного плану будівельних робіт нам досі не «спустили зверху». Тож довелося шукати резервів, як кажуть, у власному домі. Наша ж система заходів боротьби за скорочення строків будівництва розрахована передусім на узгодження всіх ланок виробництва управління, а також тресту. Як би ідеально ми не планували сьогодні свою завтрашню

зміну, та якщо, скажімо, із залізобетонного заводу привезуть бетон невідповідної марки — доводиться «перебудовуватись на ходу». Таких прикрас, ніде правди діти, буває чимало, на жаль. У цьому зв'язку мене особисто, моїх хлопців і дівчат хвилює досі ще не зжита проблема будівництва — розкачка на початку робіт на об'єкті і аврал перед здачею його в експлуатацію. Не потрібно особливих аргументів, щоб довести, як терпить від цього якість, яких моральних збитків зазнають колективи будівельників, коли державні комісії не приймають новобудов, відкладають строки підписання актів. Нам, щоправда, не доводилось переживати таке, але розкачки та аврала суміжні будівельні організації допускають. Пам'ятаю, готували до здачі адміністративний корпус заводу радіо-

виробів — і в цей відповідний час розчин для стягування підлоги чомусь закрили на одинадцять годин, тоді як зміна починалася о восьмій. Забили перед керівництвом тресту тривогу — становище виправили. А можна було цієї неузгодженості й уникнути. Така ж ситуація і нині склалася — на спорудженні корпусу № 2. Розкачуємось. Ніяк не завезуть металевих виконних рам, а це означає, що на протягах і морозі до 20 градусів субнудрадянської організації БУ-411 не може почати електрифікацію приміщень і звільнити нам площі для настиляння підлоги.

Єдиним ланцюгом зв'язаних ланок розгалуженого будівельного виробництва. Варто однієї з них збітись із загального ритму — вілчучо одразу по всьому ланцюгу. Наша система заходів спрямована на підвищення ефективності праці на будівництві розрахована на погодженість дій всіх ланок виробництва — від закладання фундаменту до здачі об'єкта.

ЗАБУТА ФЕРМА

З ЧОГО ПОЧИНАЄТЬСЯ ПАСИВНІСТЬ?

У комсомольсько-молодіжному колективі молочно-товарної ферми колгоспу імені Жданова, де групкомсоргом Віра Ворона, протягом минулого року зосередившись на підбаві ідеї соціалістичного змагання, після звітно-виборних доярок жодного разу не провели зборів групи. Але таке становище не викликало занепокоєння у комітеті, не дістало належної оцінки на головних зборах року.

У чому ж причини такої пасивності?

Вміння працювати ініціативно не приходить само собою, воно немислиме без систематичного навчання, освоєння досвіду кращих комсомольських активістів.

Сьогодні важко говорити про те, що зробив у цьому напрямі комітет комсомолу колгоспу імені Жданова. Інших документів, крім протоколу останніх звітно-виборних зборів, у комсомольського ватажка Василя МIRONOK немає. Групкомсорг Віра Ворона не може згадати жодного випадку, коли хтось із членів комітету комсомолу господарства розмовляв з нею про організацію змагання, про життя групи. Василь МIRONOK ще недосвідчений секретар, лише два місяці очолює комсомольську організацію, але на фермі вже був кілька разів. Щоправда, «серйозні» розмови між ним і групкомсоргом поки що не відбулися. Все кіпалося традиційним запитанням: «Які надії сьогодні, дівчатка?» — і не менш традиційною відповіддю про те, на скільки десятків кілограм збільшили показники.

Ферма ця не з нових. Доїти, роздавати корми доводиться вручну. Та не трудності зважають молоді, а те, що їм ітак пізно доводиться працювати без вихідних. Дівчата ображаються: «У правління сказало, що коли знайдемо заміну, тоді відпустять нас на вихідні. Турбуються про високі надії, а про умови праці — ні. А клуб який у селі? Розважається. Одним словом, про нашу ферму можна сказати: забута ферма. Це докір не тільки господарникам, до ж, крім того, що наші колективи оформили офіційно, конкретної роботи з ним не вели ні комітет, ні райком комсомолу».

До однієї з причин пасивності Віра Ворона відносить і те, що не знала, які у неї як у групкомсорга обов'язки. Вона здивувалася: навіщо підбавити підсумки змагання окремо серед молодих доярок, коли раз на декаду їх підбавляють по фермі? Та й для Василя МIRONOK те, що про колектив треба звітувати в райком комсомолу наприкінці кварталу, було відкриттям. Що вже говорити про інформацію в райком, коли після звітно-виборних не відбулося жодного засідання комітету комсомолу, робота комсомольської організації ведеться без плану!

«ХОРОШІ» І «ПОГАНІ»

Григорій Сорочан так захопився підрахунком облікових карток, що ніяк не згадав, чи вголосували першу частину свого монологу. Але достеменно пам'ятає: про те, що займатися комсомольсько-молодіжними колективами у цього немає часу, повторює двічі. І в цій його фразі відбивається стіль роботи райкому з комсомольсько-молодіжними за два останніх роки.

Наприкінці грудня на зборах активу обласної комсомольської організації Кіровоградський райком комсомолу було надано гострій критичній за постійне звелікання в підбаві ідеї соціалістичного змагання. Вказувалося, що 1975 року їх зовсім не підбавляли, а торік визначили переможців лише серед молодих виробничників, та й то після кількарізового нагадування обкому комсомолу. Умовами передбачено суперництво комсомольсько-молодіжних ланок по вирощуванню високих урожаїв кукурудзи і цукрових буряків, та ось уже два роки, як подібних колективів у районі немає.

Як же в цілому райком займається організацією соціалістичного змагання серед працюючої молоді різних категорій? Скільки, все ж таки, колективів у районі, що їм не можуть дати ради? Точно відповісти на це в райкомі так і не спромоглися Григорій Сорочан назвав лише один — на тваринницькому комплексі колгоспу імені Шевченка: «Був я в колгоспі тричі, комсомольсько-молодіжні на фермі у них хоч куди». Григорій підняв великий палець. — Ось тільки прізвисько групкомсорга ніяк не можу згадати. З чорнявою такою дівчиною розмовляв».

(Закінчення. Поч. на 1-й стор.)

Другий секретар РК ЛКСМУ Юрій Данилов скромно зауважив, що за кілька місяців роботи не так легко й запам'ятати, в яких господарствах є колективи. Всі чекали з відпустки завідувачого відділом комсомольських організацій Віктора Орлова: «Він знає, те точно».

— Був колектив на фермі колгоспу імені Шевченка, а тепер розпався, — заперечив потім Віктор Орлов. — Повноцінних комсомольсько-молодіжних у нас п'ять. Інші ж числяться «за звинкеною», та в них мало молоді, а злиден всі наші біди.

До однієї думки, скільки в районі комсомольсько-молодіжних колективів, працівники райкому комсомолу так і не дійшли.

Серед отих п'яти — комсомольсько-молодіжні тракторна бригада колгоспу імені Ватутіна. Кілька років такі колективи були і в колгоспах імені Енгельса, імені Леніна. Але бригада — живий колектив: одні приходять, інші розраховуються. Нині у бригадах колгоспів імені Енгельса та імені Леніна молоді менше, ніж передбачається умовами. І в комсомольсько-молодіжній тракторній бригаді колгоспу імені Ватутіна немає суперника. Наприкінці року бригада автоматично стала переможцем у змаганні. Результат був відомий ще задовго до кінця року, як і в інших сферах. Бо тут створено по одному колективу, — на фермі, в універмазі, в райпобуткомбінаті, у тракторній бригаді. Порівняти результати роботи в них неможливо.

Ці п'ять колективів належать до «хороших» — про них звітують в обком. А такі колективи, як у колгоспах імені Енгельса, імені Леніна, — до «поганих». Їх автоматично заносять до списку учасників районного змагання, щоб справно була цифра.

ЧАС ЗВІТУВАТИ

Чи багато зусиль потрібно, щоб «створити» такі бригади? В райкомі сказали: «Ось через тиждень, найбільше днів через десять... Чи не запізно пиндик? Можна за кілька днів визначити коло молодих трактористів у бригаді, занести до списку прізвища і поставити зверху напис: «Комсомольсько-молодіжний» або ж викинути до райкому безвусого хлопця й попередити: «Ти тепер очолюєш... Ми на тебе надіємось». Складніше створити колектив однодумців. Тут за тиждень чи за десять днів не вкладається. Хороший колектив народжується в результаті об'єднання зусиль великого кола людей, проведення значної організаційної роботи, постійного контролю комітету комсомолу за його діяльністю.

Та не де нині знає Кіровоградський райком комсомолу. Аналіз, організаційні питання — потім, зараз нема часу, потрібно звітувати. А потім — сканікули аж до наступного звіту.

З Віктором Орловим переглядаємо минулорічні плани, протоколи засідань бюро. На папері ніби все гаразд. Заплановано навчання комсомольських активістів, на засіданні бюро заслухували окремі комітети комсомолу господарств і підприємств про керівництво змаганням. Але подоліків у роботі не знаходили. Багато чого й не зробили. Ніякі документи не підтверджують проведення запланованого навчання комсомольських активістів у квітні. Не підбито підсумків змагання серед молодих тваринників за третій квартал.

Віктор підняв телефонну трубку.

— З колгоспу імені Ватутіна дзвонять, — повідомив. — Це вже належить до позитивного: нам починають давати інформацію. Тільки шкода, що таке господарство лише одне.

У колгоспі імені Ватутіна, як запевнив Віктор, робота з комсомольсько-молодіжними колективами ведеться краще, ніж в інших господарствах. Якщо не так, то чому б не прозвести навчання активістів на базі цього господарства? Добре було б, якби комсомольсько-молодіжні тракторна бригада поділилася досвідом роботи. Або чому вже сьогодні не подбати про створення комсомольсько-молодіжних колективів по вирощуванню високих урожаїв кукурудзи, цукрових буряків? У райкомі розгляд цього питання, за традицією, відкладають на березень, — квітень. Чи не до наступного звіту? Про особливі хвилювання райкомівців у ці дні говорити не доводиться. Бо вже відзвітували. Комсомольсько-молодіжні колективи загербовані. Тепер їх у районі лише три.

Ю. ЛІВАШНИКОВ.

ВПЕВНЕНИЙ СТАРТ П'ЯТИРІЧКИ

(Закінчення.
Поч. на 1-й стор.)

У 1976 році національний дохід становив 380 мільярдів карбованців (у фактичних цінах) і збільшився за рік на 18 мільярдів карбованців. Близько трьох чвертей національного доходу використано на споживання, а з урахуванням затрат на житлове і соціально-культурне будівництво безпосередньо на народний добробут направлено приблизно чотири п'ятих національного доходу.

Продукція промисловості зросла порівняно з 1975 роком на 24 мільярди карбованців і досягла 533 мільярдів карбованців (в оптових цінах підприємств на 1 січня 1975 року).

Продукція сільськогосподарства в 1976 році становила 117,4 мільярда карбованців, що на 3 проценти більше від середньорічного виробництва в дев'яті п'ятиріччя.

У народному господарстві введено в дію основні фонди загальною вартістю 108 мільярдів карбованців, або на 1,6 мільярда карбованців більше, ніж у попередньому році.

Річний план по обсягу реалізації промислової продукції перевиконано. Понад план реалізовано продукції більш як на 6 мільярдів карбованців. Приріст виробництва порівняно з 1975 роком становив 4,8 проценти при плані 4,3 проценти.

Продуктивність праці зросла на 3,3 проценти. Прибуток збільшився на 7 процентів.

Річний план по реалізації продукції перевиконано всі загально-союзні і союзно-республіканські промислові міністерства і всі союзні республіки.

Збільшилася випуск продукції вищої категорії якості. Освоєно і почато серійний випуск більш як 3 тисячі найменувань нових видів промислової продукції, які підсилюють сучасним технічним апаратурою з виробництва 1,8 тисячі найменувань застарілих конструкцій машин, устатку-

вання, апаратів, приладів і виробів.

У 1976 році одержано п'ятирічний за всім історію країни урожай зерна, зібрано добрий урожай бавовни-сирцю, кормових та ряду інших сільськогосподарських культур. Урожайність зерна в минулому році становила 17,5 центнера з одного гектара, що на 19 процентів вище від середньорічної урожайності за дев'ять п'ятиріччя.

Валовий дохід колгоспів становив 21,6 мільярда карбованців, що на 5 процентів більше, ніж у середньому за 1971—1975 роки.

Реальні доходи в розрахунку на душу населення зросли за рік на 3,7 проценти.

Середньомісячна грошова заробітна плата робітників і службовців у 1976 році перевищила 151 карбованець проти 146 карбованців у 1975 році. Заробітна плата з доданям виплат і пільг із суспільних фондів споживання збільшилася з 193 карбованців до 206 карбованців. Оплата праці колгоспників зросла на 6 процентів.

Роздрібний товарооборот державної кооперативної торгівлі становив 218,6 мільярда карбованців і збільшився порівняно з 1975 роком на 9,6 мільярда карбованців. Річний план роздрібного товарообороту виконано на 101,2 проценти.

Незважаючи на зростання товарообороту, попит населення на деякі товари задовольнявся ще не повністю.

Обсяг побутових послуг, які подаються населенню, зріс на 8 процентів, у тому числі в сільських місцевостях — на 10 процентів. Виконано план обсягу побутових послуг.

Державні й кооперативні підприємства та організації, колгоспи і населення спорудили 2 мільйони 200 тисяч нових упорядкованих квартир та індивідуальних житлових будинків загальною площею 108,7 мільйона квадратних метрів, що дає змогу поліпшити житлові умови близько 11 мільйонам чоловіків.

Чисельність населення Радянського Союзу на 1 січня 1977 року становила 257,9 мільйона чоловіків. (ТАРС).

Ще навчаючись в Кіровоградській середній школі № 34, Валерій МОРОЗОВ почав відшукати сенс паравітності при звичайно-спортивному клубі ДТСААФ. Нині Валерій вже першорядний.

Фото В. КОВАКА.

ГЕРОЇВ НАШИХ ІМЕНА

ВАХТА ПЕРША

«...Беззбройний корабель — проти фашистських літаків і торпедних катерів? Жива мішень? Безпомічна жертва? Ні, переможець!»

Від авторів. У перші місяці Великої Вітчизняної війни в боях під Одесою, Севастополем, Новоросійськом відзначився криголам «Анастас Мікоян», переобладнаний у бойовий корабель. Під бомбардуваннями ворожої авіації він доставляв відважним захисникам чорноморських твердинь вантажі, залпи його гармат розмели на одну атаку ворога.

Та в жовтні на криголам надійшов наказ: залишити води Чорного моря, йти в бухту Провидіння на Далекому Сході, щоб погасити завіди каравани суден у Північний Льодовитий океан. Оскільки шлях лежав через протоки Босфор і Дарданелли, куди Туреччина пропускала тільки мирні кораблі, було наказано демонтувати всю зброю, списати на берег частину екіпажу, залишивши на борту лише найнеобхідніших спеціалістів.

Серед тих, хто вирушав у навколосвітню подорож, був і молодий машиніст Микола Лозовий.

У МАШИНИННОМУ відділенні пролунав сигнал бойової тривоги. А за якусь мить корабель здригнувся від частих, дужих ударів по обшивці борту. Микола знав — так біють лише снаряди, оскільки бомб чи кулі крупнокаліберних кулеметів.

Що ж сталося? Спробував проаналізувати останні події — і здогад змусив насторожитися.

Так, у Стамбулі «Мікоян» затримався недовго. Як тільки повернувся з берега капітан, корабель відчалив від пристані. Прощай, Чорне море! Микола востаннє оглянув синій обрій. Десь там, за обшнуром води, палають Одеса і Севастополь, десь там фашистські чоботи вже топчуться на батьківській землі в Омелянгороді, що в Олександрівському районі, у Знам'янці, де кінчав ремісничче... Коли доведеться повернутися до тебе, рідний берег? І чи доведеться взагалі?

Мармурове море пройшли без пригод. Ось позаду і Дарданелли. Але де обіцяний англійський конвой бойових кораблів? Що це? Беззбройний «Мікоян» ішов у море один!

Скоро стало відомо, що заступник англійського військового аташе в Стамбулі повідомив радянському капітанові: союзники не зможуть вислати конвою, як обіцяли раніше, і запропонували самим дістатися до британської військово-морської бази, що містилася на Кіпрі біля Фамагусті. Та як уникнути зустрічі з фашистами в Егейському морі? Біля острова Самоу, скажімо, слід прийти всього за дві милі від берегової батареї ворога, на острові Родос розташована найбільша військово-морська база фашистів у Середземномор'ї.

Дипломат безпорадно розвів руками.

Отже, надія тільки на себе. І перше, чим міг допомогти собі «Мікоян», — якомога швидше залишити Стамбул, поки про корабель не повідомили на своїй базі гітлерівська розвідка. Відмалював швидко, але радіоповідомлення ворога, певно, випередило «Мікояна».

...З палуби до кінгстонів затоплення спустилося кілька моряків.

— Що нагорі, товариші?

— Зустріли італійські торпедні катери. Спершу обстріляли, а зараз під конвоем ведуть на свою базу. Капітан наказав підготувати корабель до затоплення...

Час наліч зупинився в машинному відділенні — під рівний гул двигунів хвилявися текли тягуче. На одній з машин появилися паливні крейдоло: «За Батьківщину! Помермо, але не здамо корабля ворогові!» На обличчях моряків — готовність повторити подвиг «Варяга».

Однак доля зробила несподіваний, небувалий догори в морській практиці поворот.

«Мікоян» ішов за торпедними катерами тільки доти, поки його курс збігався із запропонованим фашистами, — так чи інакше, а повз Родос слід було проходити. Та коли острів показався на обрії, криголам певним ходом обминув його і пішов у відкрите море. На торпедних катерах зрозуміли свою помилку, кинулися навадою. Знову пропозиція здатися, відмови, шалений обстріл. «Якщо не зміните курсу, будете торпедовані!» — полетіли сигнали на криголам. «Мікоян» неохотно прямував уперед.

Катери зробили бойовий розворот. Чотири торпеди по черзі було спрямовано в борт беззбройного корабля, та капітан і команда

зміли щоразу так розвертати судно, що смертоносні снаряди проходили повз піл. Особливо небезпечною була четверта торпеда — вона мало не зачепила корми. Запізнівся екіпаж хоч на мить з виконанням командних капітана — «Мікоян» би загинув.

У практиці морських боїв траплялося, що корабель уникав однієї торпеди. Але чотирих!

Це вразило, мабуть, і самих ворогів. Вони знову кинулися обстрілювати корабель з гармат і кулеметів. На «Мікояна» в цей час готувалися до гіршого — обшивки борту захистити від куль, пожежі можна погасити, але якщо фашисти підуть на абордаж... Ні, якої зброї на борту не було, навіть військової форми моряки залишили в Батумі. З усіх уст передавалася команда капітана: «Підготувати все, що можна використати як холоду зброю для захисту корабля!»

Проте сунулися на судно вороги по-бойовому.

Нова небезпека прийшла з повітря. На допомогу катерам прилетів гідроплан з торпедою на борту. Обстрілявши криголам з кулеметів і гармат, він скинув на парашутино смертоносну чорну сигару. І знову «Мікоян» перехитрів фашиста. Торпеду було скинуто з розрахунком на швидкість корабля. Криголам же швидко розвернувся на місці і пішов на зворотний курс. Снаряд прошив мимо.

За першим гідропланом прилетів другий, але і його торпедна атака скінчилася безрезультатно. «Мікоян» повним ходом ішов

в житті бойового моряка — то три сторінки з біографії Миколи Свиридовича Лозового

уперед і незабаром зник у надвечірньому тумані.

...Коли Микола, хитаючись від втоми, вийшов на палубу з чадного машинного відділення, де й досі вижимали з машин снайповий пірсед, стояла ніч. Навіть під невимовним світлом зірок видно було сотні пробігів у димових трубах, сліди пожеж, вибухів.

— Дай запалити, браток, — звернувся до найближчого моряка. — Вже дубу без курива. А що то за вогні на горизонті?

— Фамагуста...

— Кіпр! Огоже, викріпили-таки?

— Викріпили...

Цієї ж ночі радянський криголам, не затримуючись у Фамагусті, взяв курс до азіатського материка — в порт Хайфу.

ВАХТА ДРУГА

«...Вогонь наближається до борту, але корабель нічого не міг уявити — тут у цей час були розібрані двигуни. Вибухнули склади зі зброєю в порту, пають з каменя набережної в паніці розбіглися люди. Тільки з радянського судна на берег не сходив ніхто...»

Від авторів: У Хайфі поява «Мікояна» викликала подив. Сюди долетіли повідомлення геббельсівського радіо про те, що радянський криголам потоплено в Середземному морі. Посміявшись над фашистськими брехливіцями, і, давши повідомлення про своє «воскресіння» в місцевій пресі, команда приступила до ліквідації пошкоджень, завданих літаками і торпедними катерами. Ремонт наближався до кінця, коли сталося подія, яка мало не перекреслила всі плани.

Обманувши берегову охорону, підводний човен гітлерівців уночі змінував вихід з порту. Вранці на міні вибухнув танкер із польним. Тонни маслянистої рідини поволі емігрували з потопленого судна і розпливалися вогнем по затоці. Ось у палаючій масі вибухнуло кілька кораблів. Ось полум'я герекнулось на портові споруди, злетіли в повітря склади боеприпасів. Берегом металася людина, прагнучи єдиного — живими вирватися з цього вогненного пекла.

МІКОЛА прикипів до поручня. Він бачив, як швидко наближався вогонь до причалу, біля якого беззахисно стояв «Мікоян», — на кораблі в цей час були розібрані обидва двигуни. Допомогти

чекати невідки. Он на сусідніх судах почалася евакуація, а точніше — втеча на берег. Американці, англійці, французи, голландці — всі, хто був у порту, залишали свої судна. Тільки з радянського криголама не сходив ніхто. Наші, одразу після початку пожежі на борт повернулися моряки, яких відпустили на берег. Усі зібралися на палубі.

— «Мікояна» залишати не будемо. Це — територія радянської землі, яку ми поклялися обороняти до останньої краплі крові. Нашим товаришам на фронтах не легше. Приймаю рішення боротися з вогнем.

Слова капітана виражали думку всіх. Але що конкретно можна відіати?

— Негайно зібрати лівий двигун! Катери на воду!

Лозовий разом з товаришами кинувся у машинне відділення. А на воді в цей час почалася боротьба з полум'ям. Один катер кинувся на допомогу екіпажам іноземних суден, які поклали в біду, інший став безперервно курсувати туди й сюди паралельно борту «Мікояна». Хвиля від вогню катера не підпускала палаючої маси нафти до корабля.

Так працювати Миколі до цього ще не доводилося. В надлюдському темні, втративши відчуття реальності, напружуючи всі сили і вміння, складали моряки свою машину. Від них, тільки від них залежала зараз доля «Мікояна»!

І ось, нарешті, змучені, чорні від мастиля обличчя машиністів і механіків, просямні часовими умішками — двигун запрацював! Корабель, обминувши палаючу пляму нафти, відійшов у завітралий бік порту. Над чужим гарячим берегом пролунало переможне російське «ура». І до цього радісного, могутнього торжества приєднався свій голос безмірно щасливий юний учасник маленької перемоги у великій війні — машиніст Микола Лозовий.

ВАХТА ТРЕТЯ

«... «Поломка!» прозвучало, як «Тригола!» Зривався графік роботи заводу. Ліквідувати прорив доручили бригаді ремонтників і майстрові Миколі Свиридовичу Лозовому».

Від авторів. Відтоді як «Мікоян» завершив у бухті Провидіння сповнені небезпек подорож водами трьох океанів, минуло тридцять п'ять років. Криголам і нині водить каравани кораблів студентськими морями, але, звичайно, екіпаж на ньому вже інший. Більшість тих, що несли вахту в 1941-му, — нині мирні «сухопутні» люди. І серед них — Микола Свиридович Лозовий, механік цукровоцукрового цеху цукрокомбінату імені Г. І. Петровського. Але бійці завжди бійці. В мирний час поруч бойового ордена Червоної Зірки у машиніста «Мікояна» появились ордени Леніна і Жовтневої Революції — відзнаки за трудову доблесть. А минулого року комуністи обрали його делегатом XXV з'їзду КПРС.

ІІ КРЕДІ самим пуском заводу несподівано вийшов з ладу уловлювач. Під загрозою опинилися результати роботи всього колективу — якщо поломка затягнеться, підприємство не зможе вчасно почати виробничий сезон. І це в перший рік п'ятиріччя!

Кому доручити ліквідацію прориву? Для головного інженера заводу Юрія Федоровича Цюкала сумнівів не було: Лозовому! Сам у минулому бойовий моряк, він знав і цінив у майстрові флотську струнку: треба — значить, будь-що зробить, буде повний флотський порядок!

Кілька годин крутився Свиридович зі своїми товаришами біля механізмів. Як і колись, у далекі роки, квапна його час, як і колись, результатів його роботи з надією чекали сотні людей. І, як і тоді, він не міг шкодувати ні сил, ні вміння, хоча йому вже перевищило за шістьдесят. Тільки смугастий тільки під світлом частіше темніє гід поту.

...Щого разу «ура» не лунало. Завод — це корабель, та й час мирний, далекий від 1941-го... Просте було загальна радість, просто з вдячністю потиснули руки «лікарів» машини, як тиснули не раз уже за добре виконану роботу. Але в чорних веселих очах добродушного Свиридовича, як колись, сяяла молода, радісна усмішка — хоча вже й далекий він від флоту, та як добре, коли в житті — морський поряток!

В. БРАНКО,

юнкер, учениця Бірківської середньої школи,

О. РАКІН,

снечкор «Молодого комунара», Олександрівський район.

ПРОДОВЖУЄМО РОЗМОВУ ПРО ТЕХНІЧНУ ТВОРІСТЬ ШКОЛЯРІВ

МАГАЗИН ПОТРІБНИЙ

Розмова, почата газетою «Молодий комунар» на своїх сторінках 18 грудня минулого року, заслуговує найсерйознішої уваги.

Ні для кого не секрет, що багато хлоп'ят ще змалку тягнуться до різних механізмів. І якщо тільки є можливість і відповідні умови, то вони чаклуватимуть над залізничним довгими годинами.

Зрозуміло, що таке проведення вільного часу збігає з розумом, розвиває упевненість і творчу фантазію, допомагає учням вразити й глибше зрозуміти закони і явища фізики, хімії, електроніки, вчить застосовувати знання на практиці, а потім і пристраситися до якоїсь однієї професії.

У нас по вулиці Волкова живе немало батьків, котрі у вільний час разом з дітьми щось манструють, ремонтуєть домашні побутові прилади. Вони об'єднують і підвільних помічників робочі куточки і там разом з дітьми займаються технічною творчістю, вчать хлоп'ят поводитися з інструментом, допомагають їм. Ця спільна праця, як правило, приносить велику користь.

Та, на жаль, часто ось таке захоплення технікою у дітей гасне, не-астигаючи як слід утвердитися. А вся річ у тому, що ні дітям, ні їхнім батькам ніде дістати всіх тих деталей, інструментів, які вкрай потрібні для заняття технічною творчістю. Приклад? Будь ласка. Спробуйте в Кіровограді купити матеріали для виготовлення малогабаритних транзисторних приймачів. Попередньо відразу: ви їх не знайдете. Те ж саме спіткає вас, якщо ви хочете придбати будь-які деталі для інших моделей. У нас можна спостерігати ту ж картину, що й в Олександрії, про що писав А. Тельний. На підприємствах міста у відходи йдуть потрібні для юних техніків деталі, а в продаж вони не надходять. Кілька років тому в магазині «Культовари», що по вулиці Карла Маркса, 23/13, створили відділ «Юний технік». Та нині він зовсім не задовольняє запитів любителів техніки. Тут не знайдеш навіть необхідного переліку інструментів, наборів, заготовок, напівфабрикатів. Ні відділ з підприємств, ні підприємства міста з відділом ніякого ділового зв'язку не мають.

Тут, у відділі, часто можна почути запитання: «І коли вже в Кіровограді відкрито спеціалізований магазин для юних конструкторів, як, скажімо, в Черкасах чи Дніпропетровську?» Та поки що відповісти на нього ніхто не зміг. А Кіровоград, великому центру сільськогосподарського машинобудування, вже має базовий спеціалізований магазин для юних любителів техніки, над яким повинні шефувати всі промислові підприємства міста. Адже він значною мірою сприяє розвитку в наших сім'ях професійної спадкоємності.

В. КОЛЕСНИК,

член домового комітету будинку № 19 по вулиці Волкова,

м. Кіровоград.

ХРОНІКА КОМСОМОЛЬСЬКОГО ЖИТТЯ СЛОВО ДО АКТИВУ

У приміщенні Світловодського загальнотехнічного факультету філіалу Харківського інституту радіоелектроніки відбувся одиннадцятий семінар секретарів первинних комсомольських організацій. З допо-

відкою «Завдання комсомольських організацій міста і району, що впливають з рішень жовтневого (1976 р.) пленуму ЦК КПРС» виступив перший секретар міського комсомолу А. Діброва.

Учасники семінару прослухали виступи «Основні функції і структура виборних органів первинних комсомольських організацій». «Діловість» першої комсомольської організації, лекцію «Міжна-

родна діяльність КПРС по виконанню рішень XXV з'їзду партії». У системі навчання комсомольських кадрів — це перший семінар після звітно-виборчої кампанії, він був розрахований на те,

щоб дати необхідні теоретичні й практичні знання новообраним секретарям комсомольських організацій. Л. МАКСЮТА, секретар комсомольської організації колегіуму імені Чапаєва.

„Дайте
нам
можли-
вість
учитися!“

ЩЕ СТАЛОСЯ в Салоніках. У старому, напівзруйнованому будинку, поставленому ще на початку століття, вчаться в три зміни 600 учнів. Там же — приватна вечірня гімназія, промислово-ремісничий інститут, курси машинопису, житлові приміщення. На вузьких, сдиних у будинку сходах під час перерви між змінами в давці загинув 14-річний школяр, двох інших хлопчиків небезпечно поранено.

Ця драматична історія сколихнула Грецію. По всій країні прокотилися багатотисячні мітинги і демонстрації. В Салоніках на мітинг зібрався тисячі жителів міста — учні, батьки, вчителі, представники молодіжних організацій. На площі — безліч транспарантів з гнівними словами: «Дайте грецьким дітям можливість учитися!», «Дайте нам школи!», «Ні! — школам смерті!»

Відбиваючи тривогу громадськості, преса повідомляє не тільки про недостатню кількість шкільних приміщень. Говориться про серйозні недоліки в навчальних програмах, дорожнечу і недостачу навчальних посібників. У Салоніках, наприклад, на 36 тисяч учнів є 200 класних приміщень, які, на думку вчителів, можуть умістити лише вісім тисяч дітей. А де здобуватиме освіту решта? В цьому місті в одному будинку туляться 35 гімназій, є школи, де в кожній класі вчиться по 175 дітей. Щоб якось вийти із становища, уряд орендує у приватних власників магазини, склади, підвали, в яких нашвидку облаштовують «класи». В місті Піргосі на 400 учнів усього дев'ять учителів. В Афінах навіть у центрі міста можна зустріти гімназії, розміщені в од-

ному будинку з кіно-театром, таверною...

По всій країні проходять нині страйки вчителів, студентів та учнів. На напівзруйнованих будинках шкіл появились написи: «SOS», «Ми не хочемо тут учитися!» Діти однієї з афінських шкіл ось уже кілька днів не приходять у класи на знак протесту проти байдужого ставлення уряду до проблем освіти. Їх підтримують батьки. Профспілка вчителів також зажадала докорінно змінити умови, в яких навчаються діти. Вчителі відмовляються працювати в небезпечних для життя і здоров'я приміщеннях і звинувачують уряд у байдужості до проблем освіти. «Ми б'ємо на сполох, — говориться в заяві профспілки вчителів. — Куди йде народна освіта?»

І. СЕРГЄЄВА.
(АПН).

Афіни.

ПІСЛЯ успішного виконання завдання центру на батьківщину повернувся чехословацький розвідник Маріан Сламень. З 1969 року він перебував серед найбільш реакційних угруповань словацьких емігрантів у Західній Німеччині. Симпатичний, з відкритою усмішкою, привабливий до себе, він був помітний керівником емігрантських організацій. І, незважаючи на свою молодість — йому було тоді 29 років, зробив «блискучу» кар'єру. Генеральний секретар словацької секції Європейської федерації «партиї», голова президії так званого Центру словаків у ФРН — такий далеко не повний перелік його титулів.

Зразу ж після прес-конференції, на якій Маріан відповів на численні запитання понад ста чехословацьких та іноземних журналістів, ми зустрілися з ним за обіднім столом.

— Мабуть, лише тепер я відчув серцем, що, нарешті, повернувся додому. — Маріан усміхнувся. — Дуже довгими були ці сім років, коли я мав заборонити собі навіть думати про дім.

— Що було найважчим у вашій роботі?

— Свідоме роздвоєння, бачити все, а часом брати участь у справах, які суперечать самій твоїй істоті, психології і світогляду комуніста. І, з другого боку, не вказати несподіваної радості, бачачи, які безсилі всі потуги емігрантських покликів знеславити світлі ідеали соціалізму...

Незакінчивши шлях інженера Сламеня до «мозкового центру» емігрантських організацій. Він мав пройти і пройшов через усі кола ретельної перевірки спеціальними службами різних західних держав. Попервах допомогло те, що він був висококваліфікованим фрезерувальником. Про інженерну посаду, хоча Маріан мав диплом вищої технічної школи у Братиславі, і не мріяв. Це йому було майбутнім хазяєм. І згодом, коли Сламень став інженером по системному програмуванню у відомій компанії «Сіменс», стало ясно, що період попереднього знайомства закінчився.

Поступово Маріан дедалі впевненіше займав місце в цій небезпечній грі і діставав доступ до дедалі секретнішої інформації.

— Головним моїм завданням було вчасно повідомити центр про плани і дії всіх тих емігрантських угруповань, з якими по ходу роботи мені довелося стикатися. Вони являють собою, — продовжував Маріан, — надзвичайно строкатий конгломерат груп та групок на перший погляд з діаметрально протилежними програмами і засобами їх здійснення: від закостенілого клерикально-

го фашизму і «гуманих», «загальнолюдських» удосконалювачів соціалізму до так званої революційної армії визволення, під вивіскою якої ховається звичайна банда терористів і диверсантів, що не приховують своїх намірів покінчити із соціалізмом насильственным шляхом.

— Чи є словацькі націоналістичні організації абсолютною самостійними культурно-освітніми організаціями, як вони заявляють про це до загального відома?

— Звичайно, ні. Стара приказка говорить: «Хто платить гроші, той замовляє й музику». Досить сказати, що основним годувальником усіх лігво-

Маріан Сламень викриває

націоналістичних, антарданських емігрантських центрів є певні реакційні кола західних держав, тісно зв'язані з воєнно-промисловим комплексом. Одну з провідних ролей відіграє сумно відоме в усьому світі як організатор численних ідеологічних, та й не тільки ідеологічних, диверсій Центральне розвідувальне управління США.

— Найбільш пам'ятний епізод минулих семи років?

— Я зобов'язаний пам'ятати все, а зараз хочу згадати про свою зустріч з польським розвідником Анджеєм Чеховичем. Звичайно, ні він, ні я не припускали в момент зустрічі, що ми — колеги. І я пам'ятаю, як у Мюнхені Чехович радив мені не співробітничати з емігрантами-націоналістами. Минув якийсь час. У Відні в одній з місцевих газет я прочитав про те, що польський розвідник, успішно виконавши завдання, повернувся додому.

Сьогодні Маріан дома. Але його робота по викриттю діяльності ворожих емігрантських організацій ще не закінчена.

А. ШАМШИН, А. ЧИБІСОВ,
власкорі АПН.

Братислава.

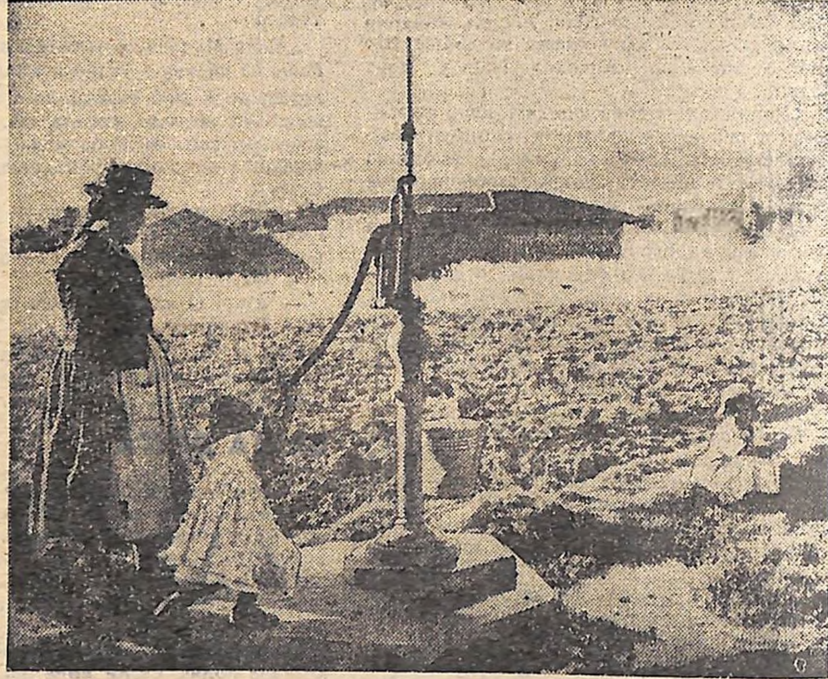

Близько 130 мільйонів латиноамериканців живуть в умовах постійної нестачі питної води. Незважаючи на те, що потенціальні можливості забезпечення континенту прісною водою великі, її гострий дефіцит відчувається майже в усіх країнах. У латиноамериканських державах, за винятком Куби, використовуються в середньому лише 5 процентів гідроенергетичних ресурсів.

Принісши свої плани соціально-економічної перетворення, що проводиться в Республіці Перу. Поряд з розв'язанням інших проблем розв'язується й завдання забезпечення перуанських міст і селищ доброякісною питною водою.

На фото: в перуанське селище Хуачак питну воду доставляють цистернами, але діти п'ють і з таких джерел (зліва); в гірське село в Андах прийшла вода.

Фото Камера ПРЕСС — ТАРС.

— ВІКТОРОК —

25 СІЧНЯ

ПЕРША ПРОГРАМА. 9.00 — Новини. 9.10 — К. т. Гімнастика. 9.30 — К. т. Ф. Шіллер. «Марія Стюарт». Фільм-вистава.

12.10 — Художній телефільм «Час-не-чекає». 1 серія. 17.30 — «Телешкола механізатора». 18.00 — Новини. 18.15 — К. т. «Смішні історії». Оповідання М. Носова читає народний артист СРСР Б. Чирков. 18.30 — К. т. Дж. Россіні. Увертюра до опери «Вільгельм Телль». 18.45 — «Село: діла і проблеми». 19.15 — «Веселка». Другий Міжнародний фестиваль телепрограм народної творчості. Республіка Куба. 19.45 — К. т. Багатосерійний художній телефільм «Дні хірурга Мішкіна». 1 серія. 21.00 — «Час». 21.30 — К. т. «Музичне життя». Тележурнал. 22.35 — К. т. Майстри художньої гімнастики. По закінченні — новини.

ДРУГА ПРОГРАМА. 10.00 — «Наша біографія. Рік 1926». 11.00 — Новини. 11.15 — Фільм-концерт. 11.40 — «Шкільний екран». Українська література для

учнів 10 класу. 10.45 — «Робітничі гарантії москвичів». 17.05 — «Відакуніть, сурмачі!». 18.00 — Музичний фільм «Портрет митця». 18.30 — «Наука — виробництво». 19.00 — Вісті. 19.30 — Вечір балету. 20.45 — «На добраніч, діти!». 21.00 — «Час». 21.30 — Художній фільм «Час-не-чекає». 2 серія. 22.50 — «Старт». 23.20 — Новини.

13.45 — Художній телефільм «Час-не-чекає». 2 серія. 17.30 — «Як справити, товаришу бригадо?» 18.00 — Новини. 18.15 — «День за днем». (К. л.). 18.30 — «Польова пошта (Полдигу)». 19.00 — К. т. «Творчість народів світу». 19.45 — К. т. Тираж «Спортлото». 19.55 — К. т. Художній телефільм «Дні хірурга Мішкіна». 2 серія. 21.00 — «Час». 21.30 — К. т. Спортивна програма: чемпіонат Європи з фігурного катання Паризького катання. Коротка програма. Міжнародний турнір з міні-футболу. Фінал. 2 тайм. По закінченні — новини.

Гудашвілі. 14.50 — «Ми знайоміся з природою». 15.10 — Художній фільм «Мой університет». 16.45 — «Наука сьогодні». 17.15 — «Хлопці справляні». 18.00 — Реклама, оголошення. 18.30 — Концерт майстрів мистецтва Харкова. 19.00 — Вісті. 19.30 — Музичний антракт. 19.45 — Л. Сергєєв. «Не зрадь собі». Вистава. 20.45 — «На добраніч, діти!». 21.00 — «Час». 21.30 — Продовження вистави. По закінченні — новини.

ДРУГА ПРОГРАМА. 10.00 — «Пригоди маленької Ефії». Ляльковий вистав. 11.00 — Новини. 11.15 — Музичний фільм. 11.40 — «Шкільний екран». Робітничі література для учнів 8 класу. 14.00 — Документальний телефільм «Зустріч з Лео

пелець». 13.45 — Художній телефільм «Час-не-чекає». 2 серія. 17.30 — «Як справити, товаришу бригадо?» 18.00 — Новини. 18.15 — «День за днем». (К. л.). 18.30 — «Польова пошта (Полдигу)». 19.00 — К. т. «Творчість народів світу». 19.45 — К. т. Тираж «Спортлото». 19.55 — К. т. Художній телефільм «Дні хірурга Мішкіна». 2 серія. 21.00 — «Час». 21.30 — К. т. Спортивна програма: чемпіонат Європи з фігурного катання Паризького катання. Коротка програма. Міжнародний турнір з міні-футболу. Фінал. 2 тайм. По закінченні — новини.

ДРУГА ПРОГРАМА. 10.00 — Чемпіонат СРСР з волейболу. Жінки. 10.30 — Фільм-концерт «Кабардинка». 11.00 — Новини. 11.15 — Художній фільм «Діла давно минулих днів». 15.00 — «Творчість Е. Хемінгуей». 16.00 — «Шахова школа». 16.30 — «Любителів хорового співу». 17.00 — «Республіканська фізико-математична школа». 17.30 — «Пісня піонерська». 18.00 — Реклама, оголошення. 18.30 — Фільм-концерт «Органічне звучання». 19.00 — Вісті. (З включенням Кіровоград). 19.30 — Музичний антракт. 19.40 — Ресурсний турнір з міні-футболу. «Шахтар» — «Зоря». 2 тайм. 20.10 — Музичний фільм «Пісня». 20.45 — «На добраніч, діти!». 21.00 — «Час». 21.30 — «Монолог». Заслужений артист УРСР Л. Бакинтаєв. 22.30 — «Нова мелодія року». 23.05 — Новини.

Наша адреса і телефони

316050, ГСП, Кіровоград 50, вул. Луначарського, 36. Телефони: відповідального секретаря та відділу комсомольського життя — 2-45-35, відділу пропаганди, відділу листів і масової роботи — 2-45-36, відділу військово-патриотичного виховання та спорту — 2-46-87.

Газета виходить у вівторок, четвер, суботу.

«МОЛОДОЙ КОМУНАР» — орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ, г. Кіровоград. Газета публікується на українському мові.

Друкарня ім. Г. М. Димитрова обласного управління у справах видавничих, поліграфічних і книжкової торгівлі, м. Кіровоград, вул. Глінки, 2.

Редактор М. УСПАЛЕНКО.